

rigtigt, men deri ligger aldeles ikke, at der er en Nødvendighed for, at de overgaae til Monarchiets sælles Anliggender; thi med denne Argumentationsmaade vilde man kunne komme langt videre. Jeg har virkelig ved at gennemgaae disse Motiver villet forsøge at overbevise om Udkastets Nødvendighed og Gavnlighed, uden at komme til noget saadant Resultat. Naar det saaledes hedder om Colonierne, at de ere erhvervede af hele Monarchiet for dette, saa maa det dog erindres, at et saadant Monarchi som det, hvorom der her er Tale, ikke var tilstede i Christian den Femtes, Frederik den Fjerdes og Christian den Sjettes Dage, da de vestindiske Der bleve coloniserede. Det er nok at minde om, at Holsteen dengang hørte til det tydske Rige. Om Lauenborgs Adkomst til Colonierne kan der endnu mindre være Tale; naar man i Tydskland saa ofte kaldte det uhyre unaturligt, at Lauenborg 1810 vilkaarligt blev gjort til et fransk Departement og havde sine Repræsentanter i Paris, vilde det nu være ikke mindre svært at vænne sig til den Forestilling, at Grønland skulde betragtes som en Coloni fra Lauenborg. Dersom Christian den Sjette ikke havde efterladt nogen Søn, men hans Datter havde tiltraadt Regjeringen efter Kongelovens Arvesølge, og dersom da Holsteen ad lovlig Wei var bleven adskilt som et Land under det tydske Rige, saa vilde der visnok ikke have været den ringeste Tvivl om, at Colonierne da, overeensstemmende med Kongelovens Arvesølge, vare blevne hos Danmark, og det samme er da ligeledes ogsaa, som bekjendt, forudsat i de mange Actstykker, der ere fremlagte under Arvesagens Forhandling, hvor de forskjellige Medlemmer af Kongehuset, ved Siden af deres udtrykkelige Paastrand om og Aerkjendelse af, at Kongelovens Arvesølge skal forblive ukrænket

og ikke er opgivet, dels som Parter og dels som Vidner, udtrykkelig udtalte, at Colonierne var Noget, som hørte særlig til Danmarks Rige. Det forekommer mig derfor, at man overhovedet maa stjelne mellem Colonierne og Fordelene af Colonialhandelen, der senere tillige med tilsvarende Byrder ere udvidede til flere end dem, fra hvem Derne oprindeligt coloniseredes. Det er fremdeles aldeles vist, at der, naar Rigsdagen ei paany vil slippe sin Net, her vise sig mærkelige Uregelmæssigheder, saaledes som den ærede Indenrigsminister har angivet, men hele den Bygning, hvorom der her er Tale, er jo overhovedet saa rig paa Uregelmæssigheder, og store Ueensartetheder, at dette just ikke strax for os kan være et Motiv til at betræde denne Wei. Jeg vil tillade mig dertil at føie, at det forekommer mig, at man aldeles ikke har været opmærksom paa, at, hvis man nu gif denne Wei, vilde andre Alligeartetheder og Uregelmæssigheder ikke udeblive. Der ansøres saaledes i Motiverne, at Lovgivningen paa de vestindiske Der er meest stemmende med den i Kongeriget gjældende. Udtryksmaaden er atter her noget uheldig, da den kunde synes at forudsætte, at Lovgivningen dog ogsaa paa lignende Maade stemmede noget med den tydske, hvad der aldrig har været Tilfældet, medens der gives saa mange danske Forordninger og Love, som ligesom frem ere blevne udvidede til ogsaa at gjælde i Vestindien. I Forordningen af 31te Marts 1755 staae nogle Ord, som man tidligere har pleiet at betegne som et Palladium for Vestindien. Der staaer tydeligt nok, at „paa St. Croix saavel som paa St. Thomas skal beskikkes en Byfoged, som efter dansk Lov og Ret, der overalt paa disse Steder bør gjælde, kender og dømmer i alle til den civile Ret hørende Sager.“